

Sygn. akt VII K 680/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Siwek

Prokurator: A. Zarzycki, M. Polak

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2016 roku, 15 kwietnia 2016r., 20 czerwca 2016r., 30 sierpnia 2016r., 12 września 2016r.

sprawy J. S. (1) z domu J. c. J. i W. z domu S.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 3 marca 2014 roku na terenie firmy (...) w R. w gminie W. nakłaniała P. B. (1) i P. R. (1) do zeznania nieprawdy podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez K. (...)w G. pod sygn. (...)odnośnie czasu trwania kursu kierowcy-operatora wózków jezdniowych z napędem silnikowym elektrycznym, spalinowym, gazowym organizowanym przez O. (...) (...) w G.

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk w zw. z art. 4§1 kk postępowanie karne w stosunku do oskarżonej **J. S. (2)** warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka o obowiązku zapłaty przez oskarżoną J. S. (2) świadczenia pieniężnego w kwocie 600 (sześćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. M. kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;
4. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.009,88 (jeden tysiąc dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VIIK 680/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa wG.prowadziła postępowanie przeciwko H. N. (1). Z postępowanie tego zostały wyłączone materiały, które zostały zarejestrowane pod sygnaturą(...). H. N. został skazany przez Sąd Rejonowy wG.w tymże postępowaniu(...)

(postanowienie -k. 1;

akta SR w G.o sygn.(...)

P. B. (1) i P. R. (1) pracowali w firmie (...), która wykonywała prace na rzecz (...) w R..

W dniu 23. lipca 2013 roku P. B. z innymi osobami pojechał do G. w celu odbycia kursu operatora wózka widłowego. Nie uczestniczył tam jednak w żadnych zajęciach teoretycznych i praktycznych. Zostało jedynie przeprowadzone badanie psychologiczne i wydane zaświadczenie lekarskie oraz odbyło się kilku minutowe szkolenie z zakresu BHP. Wszystko to odbyło się w ciągu jednego dnia po czym wrócił do P. Po jakimś czasie otrzymał zezwolenie na kierowanie wózkami jezdniowymi.

(kopia zezwolenia -k. -k. 17;

zeznania świadka P. B. -k. 4-5)

W dniu 4. września 2013 roku P. R. z innymi osobami udał się również do G. w celu odbycia kursu operatora wózka widłowego. W ciągu jednego dnia wykonane zostały badania psychologiczne polegające na rozwiązywaniu testów. Potem odbyła się część teoretyczna – około trzech godzin oraz część praktyczna. Potem z P. R. zakład pracy podpisał umowę o pracę. Po niedługim czasie otrzymał on za pośrednictwem poczty zezwolenie na kierowanie wózkami jezdniowymi.

(kopia zezwolenia - -k. 17;

zeznania świadka P. R. -k.12, -k.26v)

Na dzień 4. marca 2014 roku P. B. i P. R. otrzymali wezwania do stawienia do K. w/m w celu złożenia zeznań.

(protokoły przesłuchań -k. 11-13 -k. 3-5)

W dniu 3. marca 2014 roku na terenie zakładu pracy tj. w pomieszczeniu gdzie mieści się stołówka, odbyło się spotkanie na które poproszony został przez oskarżoną, która pracowała jako brygadystka P. B. i P. R.. P. B. miał założony aparat słuchowy. Podczas spotkania była obecna A. K. – kierowniczk J. S., a prywatnie jej córka. Osoba ta nie zabierała jednak głosu.

J. S. podczas spotkania zapytała P. B. i P. R. w jaki sposób będą zeznawać podczas przesłuchania na policji odnośnie kursu operatorów wózków widłowych. Mężczyźni powiedzieli, że będą mówić prawdę tak jak faktycznie się to odbywało. Kobieta powiedziała wtedy, że można bardzo łatwo powiedzieć coś innego. Powiedziała mężczyznom, żeby mówili, iż kurs trwał 10 dni oraz to, że byli na niego dowożeni do G. codziennie. Gdy mężczyźni odmówili powiedział, że zrobią tak jak uważają.

zeznania świadka P. R. -k.26v -k. 119;

zeznania świadka P. B. -k.5 -k. 119, -k. 118v)

W dniu 4. marca 2014 roku P. B. i P. R. złożyli zeznania w K. (...). Podczas tego przesłuchania P. R. nic nie wspomniał o spotkaniu na stołówce z oskarżoną oraz o jej wypowiedzi.

(protokół zeznań świadka P. R. -k.11-13)

Z P. R. i z P (...) zostały przez firmę (...) w C. rozwiązane umowy o pracę w dniu 29.03.2014 roku.

(rozwiązanie umowy o pracę-k. 124, -k. 113)

Oskarżona nie jest chora psychicznie, nie jest upośledzona umysłowo. Stwierdzono u niej zakłócenia czynności psychicznych pod postacią zaburzeń adaptacyjnych. W czasie popełnienia zarzucanego czynu miała zachowaną zdolność rozumienia znaczenia swojego czynu i kierowania swoim postępowaniem.

(opinia sądowo -psychiatryczna -k.46-48)

Oskarżona nie była karana.

(karta karna -k.150)

J. S. (2) ma 65 lat, jest wdową, posiada wykształcenie średnie pracuje jako brygadzystka, zarabia miesięcznie 1.800 złotych brutto, nie posiada majątku i nikogo na utrzymaniu.

(wyjaśnienia oskarżonego-k.116-116v)

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że nigdy nie miało miejsce spotkanie podczas, którego nakłaniałaby P. B. i P. R. do składania fałszywych zeznań. Ich postawę tłumaczyła chęcią zemsty.

(wyjaśnienia oskarżonej -k. 37v; -k. 116v-117v-k. 120v)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

W ocenie Sądu należało dać wiarę zeznaniom P. B. i P. R.. Linia obrony oskarżonej opierała się na tym, że mężczyźni kierując się chęcią odwetu mieli swoimi zeznaniami obciążyć ją (swoją byłą przełożoną) dzięki czemu chcieli się na niej zemścić. Taki miał być ich motyw i cel działania. Wersja J. S. Sądu jednak nie przekonała.

Po pierwsze oskarżona nie przedstawiła przed sądem żadnego obiektywnego dowodu na to, że świadkowie w obecności innych pracowników mieli mówić, że się na niej zemszczą.

Po drugie zaś chronologia wypadków była taka, że najpierw mężczyźni składali zeznania przed organami ścigania w tej sprawie, a dopiero potem zostały z nimi rozwiązane umowy o pracę. Dziwnym zrządzeniem losu zeznawali w dniu 4. marca 2014 roku, a z dniem 29.marca 2014 roku otrzymali wypowiedzenia od pracodawcy.

Obiektywnym świadkiem nie jest w tej sprawie z całą pewnością A. K.. Jest ona bowiem córką oskarżonej, a jednocześnie jej przełożoną. W ocenie Sądu z tego właśnie względu zaprzeczyła faktom, które podali P. B. i P. R. odnośnie okoliczności przeprowadzonej z nimi rozmowy. Świadek ten co prawda wskazał, że doszły do niej jakieś słuchy, że mieli oni zamiar zemścić się na jej matce, ale nie potrafiła skonkretyzować personaliów osób, którzy takie wypowiedzi mieli usłyszeć.

Należało uznać, że P. B. i P. R. są wiarygodnym źródłem dowodowym. Jeżeli chodzi o kłopoty ze słyszeniem jakie ma P. B. to w trakcie spotkania na stołówce z oskarżoną, miał założony aparat słuchowy, a co za tym idzie ta niepełnosprawność nie miała w tej sprawie znaczenia. Wersja oskarżonej natomiast była niekierowana na to by uwolnić się od odpowiedzialności karnej. Faktem jest, że P. R. podczas pierwszego przesłuchania na policji nic nie wspomniał o spotkaniu na stołówce ale to nie dyskredytuje jego zeznań. Wręcz przeciwnie gdyby był w zмовie z kolegą to z całą pewnością by ten fakt zaakcentował. Dopiero gdy okazało się, że należy go w tym zakresie dosłuchać opowiedział jak było. W sposób racjonalny wyjaśnił podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 29.lutego 2016 roku dlaczego nie wspominał o oskarżonej.

Sąd pozytywnie ocenił pisemną opinię lekarską przedłożoną przez biegłych psychiatrów. Opinia jest rzeczowa i czytelna, wyczerpująco udziela przy tym odpowiedzi na przedstawiony zakres ekspertyzy. Brak jest zatem powodów do kwestionowania jej wartości dowodowej.

Pozostały materiał dowodowy nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, dlatego Sąd uznał go za wiarygodny i pełnowartościowy.

Oskarżona jest winna, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Treści zawarte w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić jedynie umyślnie - w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, tzn. że sprawca musi chcieć zeznać nieprawdę lub zataić prawdę albo przewidywać taką możliwość i z tym się godzić. Nieświadome mówienie nieprawdy, chociażby sprawca mógł błędu uniknąć, jak też działanie lekkomyślne nie wypełniają podmiotowych znamion przestępstwa (por. wyr. SN z 15 I 1999 r., II KKN 129/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 9).

Stosownie do treści art. 18 § 2 kk odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego. Przestępstwo podżegania nie ma charakteru skutkowego. Odpowiedzialność podżegacza (pomocnika) nie zależy od dokonania przestępstwa przez sprawcę. Podżeganie jako postać przestępstwa jest zrealizowana w momencie zakończenia nakłaniania. LEX nr 56086, Prok.i Pr. 2003/3/2 – Wyrok SN z dnia 2 października 2002 r. IV KKN 109/00. Co prawda świadkowie w tej sprawie nie ulegli oskarżonej ale w zakresie jej odpowiedzialności nie ma to znaczenia. Swoją wypowiedział starała się nakłonić pracowników do tego by złożyli zeznania niezgodne ze stanem rzeczywistym. Ta okoliczność miała bowiem znaczenie do pociągnięcia do odpowiedzialności H. N. w innej sprawie.

Stosownie do treści art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu zostały spełnione przesłanki do zastosowania tego środka probacyjnego tym bardziej, że oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia i pracuje oraz nie wchodziła w konflikt z prawem.

Oskarżona jest osobą dojrzałą, niekaraną, a przestępstwo z art. 233 § 1 kk w dacie jego popełnienia było zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Z tego względu miał zastosowanie art. 4 § 1 kk.

Okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości, a nadto wina i społeczna szkodliwość nie są znaczne. Jeżeli bowiem "nakłaniać" znaczy tyle co namawiać, przekazywać, natomiast słowo "polecać" brzmi mniej kategorię niż "kazać", można wnosić, że polecenie jest czymś więcej niż nakłanianiem, a czymś mniej niż nakazem lub rozkazem. Mając na uwadze sposób wypowiedzi oskarżonej należało uznać, że jej wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Przesłanka stopnia winy wymaga odwołania się do katalogu okoliczności umniejszających winę. W art. 115 § 2 kk zostało wskazanych w wyczerpujący sposób 10 determinant stopnia społecznej szkodliwości: rodzaj naruszonego dobra prawnego, charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary szkody (wyrządzonej albo grożącej), sposób popełnienia czynu, okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności, stopień naruszenia reguł ostrożności.

Co prawda oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, niemniej jednak materiał dowodowy był wystarczający do tego by winę jej przypisać. Stwierdzenie braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu nie jest uzależnione od przyznania się sprawcy do popełnienia czynu, choć o nim w dużej mierze przesądza [uchwała SN z dnia 29 stycznia 1971 r., VI KZP 26/69, OSNKW 1971 r., z. 3, poz. 33; wyrok SN z dnia 11 lipca 1985 r., RNw 17/85, OSNKW 1986 r., z. 3-4, poz. 18; A. Zoll (w:) G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks..., s. 1004; A. Marek, Kodeks..., s. 175; M. Kalitowski (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 173; P. Hofmański, L. Paprzycki, Zasady ..., s. 86].

Nieprzyznanie się do popełnienia czynu może mieć różne przyczyny, niekoniecznie musi wynikać z faktu, iż sprawca w rzeczywistości czynu nie popełnił.

Biorąc pod uwagę treść art. 67 § 1 i 2 kk wyznaczono dwuletni okres próby.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do spełnienia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 600 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Obrońcy przyznano stosowne wynagrodzenie uwzględniając ilość rozpraw w których uczestniczył oraz podatek Vat.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.009,88 złotych stanowiącą wydatki poniesione w toku postępowania. Mając na uwadze, że J. S. uzyskuje stały comiesięczny dochód należało ja obciążyć wydatkami i opłatą od kary.

Na wydatki w sprawie złożyły się:

-ryczałt za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu przygotowawczym-20 zł i w postępowaniu sądowym -20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku , Nr 108, poz. 1026);

-opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 40 złotych, na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.08.2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2003 roku , Nr 151, poz. 1468);

- koszty wynagrodzenia obrońcy z urzędu – 929,88 złotych;

Opłatę w wysokości 60 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)